

הַאֹפֶּנְעֶרְנִישׁ

הַחֶסֶדִּי

ציור: דבורה ברזון - בנדיקט

מִשֶּׁהוּ מְיוֹחָד קוֹרָה בְּבֵית שֶׁל מוֹיֵשִׁי.

עַל הַשְּׁלֶחֶן מִפֶּה חֲגִיגִית,
כָּלִים יָפִים, עֲגוֹת וּמִמְתָּקִים.

כָּלֵם מְתַרְגְּשִׁים וּמְתַכּוֹנְנִים,
וְעוֹד מְעֵט מְגִיעִים הָאוֹרְחִים.

לֹא, הַיּוֹם לֹא שַׁבָּת אוֹ חֲג.
לְכָבוֹד מִי הַמְּסֻבָּה ?

אמא מחזיקה מספרים.

מי יגזוז למוישי את השערות?

סבא וסבתא גוזזים –

הופ! נופל תלתל ועוד תלתל

ומוישי בכלל לא הרגיש.

אבא ואמא גוזזים –

הופ! נופל עוד תלתל ועוד תלתל

ומוישי בכלל לא הרגיש.

וגם הדודים גוזזים,

אבל עדין נשארות שערות ארכות

על ראשו של מוישי.

מחר, במרון, ימשיכו לגזוז.

ובסוף, יגיע מוישי לספר

והוא יסים את התספורת.

ולבסוף... איך יראה מוישי?

ב'חדר', מחזיק המלמד דף גדול ובו הרבה אותיות.
זה לא סתם לוח אותיות, זהו דף השער של ספר התנ"א.

המלמד מצביע על האותיות וקורא - א' ! ב' ! ג' !
מוישי חוזר אחריו. הוא מתחיל ללמוד א"ב.

המלמד שופך קצת דבש על האותיות,
מוישי מברך 'שהכל', ומלקק. ממממ... טעים ומתוק !

בעזרת ה', למוד התורה יהיה תמיד מתוק למוישי,
כמו דבש !

"תורה, צנה, לנו... " אומר המלמד, ומוישי אחריו.

המלמד קורא את הפסוק הראשון בחמש 'ויקרא'
מוישי אומר אחריו, מלה במלה.

והנה, מניחים על השלחן
עוד משהו מתוק... .